

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1967	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 11 Σεπτεμβρίου 2016 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

«Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16)

Ὅλα τὰ ῥητὰ τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἀγαπητοί μου, εἶνε λόγοι τοῦ παναγίου Πνεύματος, εἶνε **λόγια θεόπνευστα**, καὶ προξενοῦν βαθεῖα ἐντύπωση σ' ἐκείνους ποὺ ἀνοίγουν τὰ αὐτιά καὶ τὰ μάτια τους καὶ μὲ προσοχὴ καὶ εὐλάβεια ἀκοῦνε ἢ διαβάζουν τὴν ἁγία Γραφή. Ὅπως λέει κάπου ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, καὶ μία ἀκόμη λέξι τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἂν τὴν μελετήσῃ καλὰ ὁ Χριστιανός, μπορεῖ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ σὲ πέλαγος θείων νοημάτων.

Ὅλα τὰ ῥητὰ τῆς ἁγίας Γραφῆς εἶνε θησαυροὶ τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως, μέσα σ' αὐτὸ τὸν πλοῦτο, καὶ μερικὰ ῥητὰ ποὺ διακρίνονται ἰδιαίτερος καὶ ξεχωρίζουν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ ὠραιότητά τους· εἶνε σὰν ἀστέρες πρῶτου μεγέθους, ποὺ λάμπουν μὲ ἓνα θαυμαστὸ φῶς στὸ πνευματικὸ στερέωμα τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἐνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ ῥητὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα σὰν στήλες φωτεινὲς φωτίζουν τὸν κόσμον στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας, εἶνε καὶ **τὸ ῥητὸ** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ποὺ ἀνέφερα στὴν ἀρχή. Τὸ ἐπαναλαμβάνω· «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον», δηλαδῆ: Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ποὺ ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ παραδώσῃ τὸν μονογενῆ Υἱὸ του νὰ θυσιάσῃ, ὥστε κάθε ἄνθρωπος ποὺ πιστεύει σ' αὐτὸν νὰ μὴ χάνεται ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴ αἰώνια (Ἰω. 3,16).

Εἶνε λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πότε τὸν εἶπε; Ὁ λόγος αὐτὸς βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Θείου Διδασκάλου ὅταν ὁ **Νικόδημος**, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων, τὸν ἐπισκέφθηκε ἐν καιρῷ νυκτὸς στὸ κατάλυμά του, γιὰτὶ εἶχε ἐλकुσθῆ ἀπὸ τὴ δι-

δασκαλία του καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρῃ σαφέστερες πληροφορίες γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Κύριος εἶνε ἓνας θαυμάσιος ὕμνος στὴν ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ Πατρός· φανερώνουν τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος, τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, πόσο ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κόσμον ποὺ δημιούργησε.

Πολλὲς εὐγενεῖς ψυχὲς μελέτησαν τὸν λόγο αὐτὸν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ συγκινήθηκαν βαθεῖα. **Ἄς τὸν μελετήσουμε** λοιπὸν κ' ἐμεῖς ρίχνοντας, ὅσο μᾶς ἐπιτρέπουν τὰ χρονικὰ ὄρια ποὺ διαθέτουμε, ἓνα βλέμμα στὴν ἀχανῆ καὶ ἀπέραντη θάλασσα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ! Τὴν ἀγάπη του τὴ βλέπουμε παντοῦ· τὴ βλέπουμε στὴν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, τὴ βλέπουμε στὴν πτώσι τοῦ ἀνθρώπου, τὴ βλέπουμε τέλος καὶ στὴν ἀπολύτρωσί μας. Ἄς δοῦμε **τὰ τρία αὐτὰ στάδια** πρὸ ἀναλυτικά.

● Τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τὴ βλέπουμε πρῶτα **στὴν δημιουργία** τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰτὶ ἀπὸ ἀγάπη καὶ μόνο κινήθηκε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸν δημιουργήσῃ, σὰν ἓνα ἀπ' τὰ πολλὰ ἄλλα δημιουργήματά του, ἀλλὰ νὰ τὸν δημιουργήσῃ —ὅπως καὶ τὸν δημιούργησε— «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» δικῆ Του (Γέν. 1,26). Βλέπουμε δηλαδῆ στὴν ἀρχὴ τῆς ἁγίας Γραφῆς, στὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως, ὅλη ἡ ἁγία Τριάς, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, νὰ συσκέπτεται τρόπον τινὰ πῶς θὰ δημιουργήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ λόγος «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν» ἐλέχθη μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ κανένα ἄλλο δημιούργημα. Ἐτσι ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τῆς Θεῆας Σοφίας βγήκε αὐτὸ τὸ ὑπέροχο καλλιτέ-

χνημα, ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα ὅλων τῶν δημιουργημάτων, ὁ βασιλιάς τὸν ὁποῖον ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φρόντισε νὰ ἐγκαταστήσῃ στὸ βασίλειό του, τὴ γῆ. Προέβλεψε νὰ μὴν τοῦ λείψῃ τίποτα· παράδεισο φύτεψε γι' αὐτόν, πολύτιμο σύντροφο (τὴν Εὐα) ἔφερε δίπλα του, τοῦ ἔδωσε φυτά, δέντρα καὶ ζῶα νὰ τὸν ὑπηρετοῦν σὰν πιστοὶ ὑπῆκοοι, γιὰ νὰ 'νε ἡ ζωὴ του γεμάτη χαρὰ καὶ εὐτυχία. Παρ' ὅλα ὁμῶς αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως γνωρίζουμε, παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἔπεσε καὶ μετὰ τὴν πτώσι του ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο.

● Ἄλλὰ καὶ μέσα **στὴν πῶσι** ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν ἐγκατέλειψε τὸν ἄνθρωπο. Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη του ἐπέβαλε τὴν τιμωρία τοῦ παραβάτου γιὰ τὸ ἀμάρτημά του ἐκεῖνο, ἡ ἀγάπη του ὁμῶς δὲν σταμάτησε νὰ τὸν παρακολουθῇ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισο, στὴν «*κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος*» (Ψαλμ. ...). Σὰν πατέρας τὸν τιμώρησε καὶ τὸν διαπαιδαγωγοῦσε περνώντας τὸν ἀπὸ τὸ μεγάλο σχολεῖο τῆς θλίψεως. Ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπαιρνε πολὺτιμα μαθήματα καὶ σοφὰ διδάγματα, ὅπως π.χ.· πόσο πικροὶ εἶνε οἱ καρποὶ τῆς ἀμαρτίας, πόσο πρέπει ν' ἀπιστῇ στὴ φωνὴ τοῦ σατανᾶ, πόσο ἡ καρδιά του θὰ μένη ἀνήσυχη ὅσο βρίσκεται μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό, καὶ πολλὰ ἄλλα. Οὕτε ἔπαψε ὁ Κύριος στὸ μακρὸ διάστημα τῆς ἐξορίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν παράδεισο νὰ ἐπισκέπτεται τὸν κόσμον καὶ νὰ φροντίζει τοὺς λαοὺς μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἐκεῖνος ἔστειλε· σειρὰ ὀλόκληρη πατριαρχῶν, προφητῶν, θεοπρόβλητων βασιλιάδων καὶ σοφῶν διδασκάλων, ἐπιστημόνων καὶ εὐεργετῶν μέσα σὲ ὅλα τὰ ἔθνη πιστοποιεῖ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγρυπνο ἐνδιαφέρον ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ κατηύθυνε τὴν πορεία τοῦ κόσμου σὲ ἐνα εὐτυχέστερο δρόμο. Σὲ κάθε βῆμα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς βλέπει κανεὶς καὶ μιὰ ἄλλη ἔνδειξι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Τὸ σκάφος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐὰν τὸ χέρι τοῦ Κυρίου δὲν τὸ ὠδηγοῦσε διὰ μέσου τόσων σκοπέλων καὶ ὑφάλων, ἐξάπαντος θὰ εἶχε ναυαγήσει καὶ ὁ κόσμος θὰ εἶχε καταστραφῇ.

● Ἄλλ' ἐκεῖ ποὺ ὁ πιστὸς μένει κατάπληκτος μπροστὰ στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ **ἀπολύτρωσις**, πῶς δηλαδὴ ὁ Θεὸς σχεδίασε τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ ἀνόρθωσί μας καὶ πῶς ἐξασφάλισε τὴ σωτηρία μας. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἄς ἀφήσουμε τὸν ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴν ἀγάπη αὐτὴ τοῦ Θεοῦ. «*Ἐν τούτῳ*», λέει, «*ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν*

ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεόν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἰλασμόν περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν» (Α' Ἰω. 4,9-10). Χριστιανοί, φωνάζει ὁ Ἰωάννης· ἐλάτε καὶ παρατηρήστε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἥμασταν λαὸς ποὺ οἱ ἀμαρτίες του εἶχαν ἐξοργίσει τὸ Θεό. Τί ἔπρεπε νὰ μᾶς κάνῃ· νὰ στείλῃ τοὺς ἀγγέλους του, γιὰ νὰ μᾶς τιμωρήσουν. Ἄλλὰ ἐκεῖνος –ὦ τῆς ἀγάπης του!– τί κάνει· στέλνει τὸν Υἱό του ὄχι γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ! – «*ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ*» (ἔ.ἀ.). Ἥμασταν ἐτοιμοθάνατοι, ἢ μᾶλλον νεκροί, καὶ ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ αἵματός του μᾶς ἀνέστησε σὲ νέα ζωὴ.

* * *

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ σημάδι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, στὰ μάτια τῶν ἀπίστων φαίνεται ξεθωριασμένο. Ἄλλ' **ἐὰν κάποιος πιστέψῃ** στὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, τότε ἡ εἰκόνα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ θὰ παρουσιαστῇ μπροστὰ του μὲ ἔκτακτη καὶ πρωτοφανῆ ζωηρότητα, ποὺ θὰ τὸν κάνῃ νὰ δακρύσῃ καὶ νὰ πῇ·

Τώρα πείθομαι, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἀγαπᾷ. Ἥμουν ἕνας ἀμαρτωλὸς καὶ αὐτὸ ποὺ μοῦ ἄρμοζε ἦταν ἕνας σταυρὸς, πάνω στὸν ὁποῖο δικαίως θὰ ἔπρεπε νὰ πεθάνω γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ σταυρωθῶ ἐγώ, σταυρώθηκε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός. Αὐτὸς φορτώθηκε τὶς δικές μου ἀμαρτίες, ὅλες τὶς ἀμαρτίες μου. Ποιὰ ἄλλη μεγαλύτερη ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ θέλω; Ὅλες οἱ ἄλλες ἀγάπες τοῦ Θεοῦ μπροστὰ στὴν ἀγάπη αὐτὴ μοῦ φαίνονται μικρές. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὴν μὲ ἀξιώσεις νὰ γνωρίσω τὴν ἀγάπη ποὺ τρέφεις γιὰ μένα καὶ νὰ πιστέψω σ' ἐσένα.

᾿Ω ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Εἶνε μεγάλη. Τὰ μνημεῖα τῆς ἀγάπης του εἶνε πολλὰ, ἀναρίθμητα. Τὸ μεγαλύτερο ὁμῶς ἀπ' ὅλα τὰ μνημεῖα τῆς ἀγάπης τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς εἶνε ὁ **Γολγοθᾶς** τοῦ Υἱοῦ του. Τὸ Γολγοθᾶ δείχνει στὸν κάθε ἀμαρτωλὸ ἀπὸ μᾶς καὶ λέει·

Ἄμαρτωλέ, **ἐδῶ θυσίασα τὸν Υἱόν μου γιὰ σένα!** Πλησίασε καὶ διάβασε τὴν ἐπιγραφή· «*Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**